

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. Mgr. Lucíí Brusovou, advokátkou, se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo nám. 8, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 22 A 74/2014 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 22 A 74/2014 - 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.****Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti**

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ze dne 27. 6. 2014 se žalobce domáhal toho, aby krajský soud uložil žalovanému umožnit mu podat řádnou žádost o vydání občanského průkazu s řádným údajem rodného čísla ve tvaru X, které bylo žalobci zákonně přiděleno. V odůvodnění svého podání žalobce uvedl, že se dne 29. 4. 2014 dostavil k žalovanému za účelem podání žádosti o vydání nového občanského průkazu, protože byl dopisem žalovaného ze dne 31. 12. 2013 informován, že dne 10. 9. 2013 pozbyl platnosti občanský průkaz č. X, který mu byl vydán dne 10. 9. 2003 a který si nikdy nepřevzal. Žalovaný mu dále v tomto dopise sdělil, že je povinen si požádat o vystavení nového občanského dokladu, jinak se dopouští přestupku.

[2] Vlastní podání žádosti o vydání nového občanského průkazu probíhalo podle žalobce tak, že byl nejprve vyzván k předložení svých dokladů, jelikož však žádné nevlastní, žalovaný od této výzvy bez jakéhokoli odůvodnění upustil a pokračoval dál ve zpracování žádosti, aniž by si totožnost žalobce ověřil. Po sepsání žádosti pracovníkem žalovaného byl žalobce vyzván ke kontrole údajů, přičemž ten zjistil, že bylo v této žádosti nesprávně vyplněno jeho

rodné číslo, které opravil. Následně však byl žalobce upozorněn na to, že není oprávněn v této žádosti ničeho měnit, celý proces byl ukončen a žádost žalobce byla stornována. O celé události byl následně sepsán protokol. Přípisem žalovaného ze dne 12. 5. 2014 pak bylo žalobci sděleno, že proces podávání žádosti o vydání občanského průkazu je ukončen podpisem zpracované žádosti občana, který potvrdí její správnost a úplnost. Jelikož žalobce svým podpisem nepotvrdil správnost a úplnost žádosti o vydání občanského průkazu, nemůže žalovaný jeho žádost považovat za podanou.

[3] Se závěry žalovaného žalobce nesouhlasil. Tvrdil, že pokud měl žalovaný jiný údaj o jeho rodném čísle podle Informačního systému evidence osob (namísto správného čísla X chybně uváděl číslo za lomítkem X), měl jej vyzvat, aby sporné údaje doložil, což se nestalo. Zdůraznil přitom, že vytištěná žádost vypracovaná pracovníkem žalovaného obsahovala nesprávný údaj, se kterým žalobce nemohl souhlasit, a tudíž nemohl žádost stvrdit svým podpisem, přičemž bylo nutné postupovat pouze tak, že chybu v textu sám opravil. Žalovaný měl na vzniklou situaci správně reagovat tak, že měl po žalobci požadovat předložení dokladů osvědčujících skutečnosti potřebné k odstranění případných rozporů zjištěných při zpracování údajů uvedených v žádosti.

[4] Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že ačkoli se řádně dostavil k žalovanému v úmyslu podat žádost o vydání nového občanského průkazu, podání žádosti bylo žalovaným znemožněno, čímž žalovaný zasáhl do jeho práv.

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 3. 9. 2014, v němž uvedl, že po žalobci nevyžadoval prokázání jeho totožnosti občanským průkazem nebo jinou veřejnou listinou, protože využil třetí zákonné alternativy prokázání totožnosti, a to hodnověrný způsob, za nějž považuje zcela spolehlivě skutečnost, že osoba žalobce je magistrátu osobně známa z jeho úřední činnosti a z proběhnuvších správních řízení, zvláště když je žalovanému známo, že žalobce nevlastní žádný doklad totožnosti. Dále vysvětlil, že při zpracování předmětné žádosti zjistil rozpor s údaji vedenými v registru obyvatel ohledně rodného čísla žalobce, konkrétně u jeho koncovky, neboť žalobce uvádí, že správná koncovka jeho rodného čísla je X, nikoli X, kterou má uvedenou v registru obyvatel. Elektronicky zpracovanou a vytištěnou žádost o vydání občanského průkazu s koncovkou rodného čísla X žalobce odmítl podepsat a vlastní rukou koncovku rodného čísla na této žádosti opravil, načež řízení o vydání občanského průkazu bylo ukončeno a o tomto byl pořízen písemný záznam. Následně byl s žalobcem o celém jednání sepsán protokol za přítomnosti jeho zástupkyně.

[6] Žalovaný uvedl, že žalobce sice vychází z rodného listu, který obsahuje koncovku rodného čísla X, ale tato koncovka vznikla v důsledku prepisové chyby. Ohledně správného znění rodného čísla žalobce včetně jeho koncovky probíhala řada správních řízení, proto žalovaný nepožadoval po žalobci doložení sporných údajů, přičemž tam uvedené závěry byly potvrzeny i soudními rozhodnutími. Protože tedy žalovanému s ohledem na obsah evidence, provedených správních a soudních řízení byla známa správná podoba rodného čísla žalobce, nepožadoval po něm doložení jakéhokoli dokladu za účelem odstranění rozporu. Na závěr tedy žalovaný zdůraznil, že žalobce standardním způsobem a v souladu se zákonem požádal o vydání občanského průkazu, problém však nastal ve chvíli, kdy žalobce nesouhlasil s rodným číslem uvedeným v elektronicky zpracované žádosti vytištěné ze systému a požadoval uvedení rodného čísla, o němž si myslí, že je správné, tedy s koncovkou X. Problém neukončeného podání podle žalovaného tedy tkívá v tom, že žalobce není ochoten akceptovat rodné číslo s koncovkou X. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Během jednání soudu dne 17. 2. 2015 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce pouze zdůraznil, že žalovaný si protiřečí, neboť ve sdělení ze dne 12. 5. 2014 uvedl,

pokračování

že žádost nelze považovat za řádně podanou, ve vyjádření k žalobě naopak tvrdí, že žádost řádně podaná je. Z toho žalobce dovozoval, že si je žalovaný vědom svého nezákonného postupu. Žalobce nadto poukazoval na to, že jiné správní orgány běžně přijímají a vydávají písemnosti, na nichž je rodné číslo žalobce s koncovkou X. V závěrečném návrhu žalobce trval na tom, že žalovaný mohl a měl postupovat jinak, protože se měl snažit odstranit rozpory v údajích o rodném čísle žalobce. Svým postupem tak znemožnil žalobci podat řádnou žádost. Trval proto na své žalobě.

[8] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 2. 2015, č. j. 22A 74/2014 – 26, žalovanému přikázal, aby vydal rozhodnutí nebo osvědčení na základě žádosti žalobce ze dne 29. 4. 2014, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění tohoto rozsudku vysvětlil, že se zabýval tím, zda se v dané věci jednalo o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením správního orgánu podle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), anebo o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Podle obsahu žaloby, jakož i v návaznosti na zjištění učiněná ze správního spisu, přitom dospěl k závěru, že posuzovaná žaloba bez ohledu na její název představuje žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Tomu totiž odpovídá i petit, jímž se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost směřující k vydání rozhodnutí či osvědčení. Žalobce rovněž bezvýsledně vyčerpал prostředky procesní obrany podáním stížnosti proti postupu správního orgánu, která svým obsahem směřovala proti nečinnosti žalovaného ve věci vyřízení žádosti žalobce o vydání občanského průkazu. Žalobce rovněž dle soudu bezvýsledně vyčerpал prostředky procesní obrany podáním stížnosti proti postupu správního orgánu, která svým obsahem rovněž směřovala proti nečinnosti žalovaného.

[9] K věci samé soud uvedl, že z obsahu správního spisu má za prokázané, že žádost žalobce o vydání občanského průkazu byla podána. Proces podání žádosti byl ukončen provedením změny v elektronicky vyplněné žádosti a podpisem žádosti žalobce, bez ohledu na to, že v elektronicky vyplněné žádosti učinil změnu v označení rodného čísla. Jak správně žalobce uvedl, případné rozpory s údaji vedenými v různých centrálních evidencích se odstraňují ve smyslu § 4a zákona o občanských průkazech až při zpracování samotné žádosti. Žalovaný tedy měl předmětnou žádost bez ohledu na provedenou změnu přijmout a pak postupovat za účelem odstranění rozporu, tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žádosti. Tento postup považuje soud za jedině správný, neboť jeho dodržením je zaručena možnost případné další obrany žalobce, ať již ve správním řízení či v řízení soudním. Žalovaný tedy pochybil, pokud podanou žádost žalobce o vydání občanského průkazu tímto způsobem nevyřídil. Proto soud žalovanému uložil vydat rozhodnutí nebo osvědčení na základě žádosti žalobce ze dne 29. 4. 2014.

[10] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 22A 74/2014–26, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 30. 3. 2015, v níž uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V první řadě nesouhlasil s tím, že by žalobce podal žalobu na ochranu před nečinností. Poukázal přitom na to, že žalobce sice podal dne 2. 6. 2014 proti postupu stěžovatele stížnost podle ustanovení § 175 správního řádu, obdržel k ní však stanovisko až dne 25. 7. 2014. Aniž by však vyčkal na toto stanovisko, podal dne 27. 6. 2014 správní žalobu. Neztotožnil se ani s tím, že žaloba ze dne 27. 6. 2014 představuje žalobu na ochranu proti nečinnosti. Z jejího jednoznačného textu totiž vyplývá, že se žalobce domáhal toho, aby mu bylo umožněno podat řádnou žádost o vydání občanského průkazu s údajem rodného čísla ve tvaru X, což nelze označit jako žalobu na ochranu proti nečinnosti. Poukázal přitom na to, že správním tvarem rodného čísla žalobce se zabývaly i správní soudy, přičemž jejich závěry žalobce odmítá uznat. Pokud by stěžovatel měl akceptovat závěr, že si žalobce podal žalobu na ochranu před nečinností, i tak by měla být jeho žaloba

odmítnuta, neboť neučinil úkony vůči nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti.

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasil ani s meritorními závěry krajského soudu. Poukázal na to, že občanský průkaz není dokladem o přiznání práva, tedy postup při jeho vydání nelze považovat za řízení o žádosti o přiznání práva. Při vydání občanského průkazu se nerozhoduje o právech a povinnostech občana, ani se jím neprohlašuje, že tento občan má nebo nemá práva a povinnosti. Nejedná se tedy o správní řízení podle § 9 správního řádu. Vydání občanského průkazu naopak představuje vydání dokladu, kterým se prokazuje existence právního vztahu, případně existence určitých právních skutečností. Závěr o tom, že se jedná o řízení o právu, nelze bez dalšího dovozovat pouze ze skutečnosti, že právní předpis umožňuje fyzické osobě podat žádost správnímu orgánu o provedení určitého úkonu nebo vykonání jiné formy správní činnosti, které za splnění zákonných podmínek musí být vyhověno. Pokud by byl takový výklad připuštěn, muselo by být vedeno správní řízení se všemi z toho vyplývajícími důsledky o každé žádosti podané na základě zákona, což by zcela popíralo smysl postupů podle části čtvrté správního řádu. Stěžovatel tedy odmítá závěr krajského soudu, že měl žádost bez ohledu na žalobcem provedenou změnu před podpisem elektronicky vyplněné žádosti přijmout a pak postupovat za účelem odstranění rozporu, tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žádosti a pokud by je neodstranil, řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, zastavit, případně po splnění výzvy vydat občanský průkaz žalobci. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 1. 5. 2015, v níž namítal, že stěžovatel vznáší účelovou námitku stran posouzení jeho žaloby jako žaloby na ochranu proti nečinnosti. Tvrdil, že podal proti postupu stěžovatele stížnost, ale protože věděl, že ta nebude v řádném termínu vyřízena, musel podat předmětnou žalobu, jinak by mu hrozilo, že jeho návrh bude odmítnut krajským soudem pro opožděnost. Odkaz stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu není na místě, neboť rozhodnutí soudů nejsou obecně závazná. K věci samé zdůraznil, že občanský průkaz představuje zcela zásadní doklad o přiznání práva, absence jeho držení tedy žalobci způsobuje v běžném životě nemalé těžkosti. Poukázal přitom na to, že se stěžovatel nedržel dikce zákona o občanských průkazech a nesnažil se odstranit rozpory, které vznikly. Namísto toho žádost žalobce stornoval a oznámil, že žádost nepovažuje za podanou. Postup stěžovatele tedy byl zjevně nezákonný. Žalobce proto navrhoval, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta. V přípisu, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 4. 2015, rovněž nesouhlasil s tím, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[15] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal pouze z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., fakticky se však dovolává i důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože argumentuje, že řízení bylo před krajským soudem zatíženo vadou, které mohlo být za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[16] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož trpí vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Rozhodující otázkou, na kterou Nejvyšší správní soud zaměřil svou pozornost, je posouzení toho, zda žaloba ze dne 27. 6. 2014 představuje žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu nebo žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. K určení, o jaký typ žaloby se jedná, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 – 197, podle něhož „žaloba proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. jsou dva zcela odlišné typy žalob ve správním soudnictví, které nelze zaměňovat ani směřovat. Pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.).“

[18] Krajský soud sice z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vycházel, avšak nesprávně jej aplikoval na daný případ. Z žaloby ze dne 27. 6. 2014 je totiž zřejmé, že se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem.

[19] Tento závěr Nejvyššímu správnímu soudu plyne nejen z formálního označení této žaloby, které ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu není rozhodující, ale z jejího obsahu a zejména petitu. Žalobce se totiž domáhal toho, aby „soud přikázal žalovanému umožnit žalobci podat řádnou žádost o vydání občanského průkazu s řádným údajem rodného čísla ve tvaru X, které bylo žalobci zákonně přiděleno“. Takto formulovaný petit zjevně nesvědčí o tom, že by žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterou by se mohl domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení – srov. § 79 odst. 1 s. ř. s. O vydání rozhodnutí nebo osvědčení žalobci dle jeho petitu evidentně nešlo, neboť se domáhal toho, aby jeho žádost o vydání občanského průkazu byla správním orgánem přijata a akceptována. Žalobce žádal o umožnění podání žádosti a o její přijetí, když nesouhlasil s předchozím postupem správního orgánu, kterým mu bylo přijetí žádosti odepřeno.

[20] Žalobcem použitý petit odpovídá tomu, co může správní soud uložit žalovanému v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s., neboť žalobce se domáhá uložení příkazu, aby „žalovaný umožnil žalobci podat řádnou žádost o vydání občanského průkazu s řádným údajem rodného čísla ve tvaru X, které bylo žalobci zákonně přiděleno“.

[21] Ani z obsahu žaloby ze dne 27. 6. 2014 nevyplývá, že by se jí žalobce bránil proti nečinnosti žalovaného, neboť naopak napadal jeho nesprávný postup, který považoval

za rozporný se zákonem o občanských průkazech. Žalobce nadto výslovně citoval právní úpravu obsaženou v ustanovení § 82 s. ř. s.

[22] Za situace, kdy v žalobě ze dne 27. 6. 2014 nebyl rozpor mezi petitem a obsahem a kdy se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce výslovně dovolával ochrany před nezákonným zásahem, pak nebylo na místě dovozovat, že se v daném případě jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti, a překročit tak petit žaloby ze dne 27. 6. 2014. Závěr krajského soudu o tom, že se žalobce domáhá toho, aby soud uložil žalovanému povinnost směřující k vydání rozhodnutí či osvědčení, není správný, i když jinak obecně není vyloučené, aby se žalobce i prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem fakticky ve svém důsledku domáhal vydání rozhodnutí ve věci samé (jako např. v případě žalob směřujících proti nezákonně vedené daňové kontrole, kdy faktickým cílem žalobců není jen ukončení takovéto kontroly, ale zejména ukončení doměřovacího řízení a ponechání daně ve výši poslední známé daňové povinnosti, včetně vydání příslušného rozhodnutí správcem daně).

[23] Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud rovněž podotknout, že i kdyby byly v žalobě ze dne 27. 6. 2014 obsahové rozpory, které by nasvědčovaly závěru, že se jedná o žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu, měl krajský soud tyto rozpory odstranit postupem dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., jak ostatně vyplývá z odůvodnění výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Není tedy možné, aby krajský soud převážnou většinu řízení vedl řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (viz. např. obsah výzvy ze dne 15. 7. 2014 na zaplacení soudního poplatku), aby následně bez jakéhokoli předešlého upozornění (např. při jednání soudu) dospěl k závěru, že se jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (že je tedy věc po právní stránce nutno posoudit jinak) a zavázal tak správní orgán k něčemu, čeho se žalobce ve své žalobě vůbec nedomáhal, vůči čemuž se žalovaný ani nemohl bránit. Takový postup není v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[25] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Nejvyšší správní soud totiž dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že žaloba ze dne 27. 6. 2014 představuje žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, nikoli žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jak dovodil krajský soud. Bude tedy na krajském soudu, aby věc znovu posoudil a zkoumal, zda byly splněny příslušné procesní podmínky pro to, aby byl žalobce úspěšný (t. j., zda se ze strany žalovaného jednalo o nezákonný zásah či nikoliv).

[26] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl meritorně dřív, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatele samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

pokračování

[27] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu